

Ko velikan odide, poišče Ivon Cilko in ji pove, kaj mu je naročil gospodar.

»Nesrečnež, kako pa to napraviš?«

»Res ne vem,« ji odgovori Bretonec. »V peklu še nisem nikdar bil in tudi nisem videl nikogar, ki bi šel vanj...«

»Ali vidiš tam doli ono pečino?« mu reče nato Cilka. »Tam so vrata v pekel. Na, tu imaš palico! Z njo potrka trikrat, in ko se pečina odpre in ti pride nasproti peklenšček, povej mu velikanovo naročilo. Ko te bo vprašal, koliko hočeš, mu koj odgovori: ‚Nič več nego morem nesti.‘«

In še sta govorila Ivon in Cilka o prihodnosti, ko se jima posreči, da ubežita iz velikanove sužnosti. Le, kako bi ubežala, nista vedela...

Proti večeru odide Ivon do pečine, potrka trikrat nanjo in zahteva od peklenščka, ki se je pojavil ves ognjen, naj mu izplača velikanov zaslužek.

»Koliko hočeš?« ga vpraša peklenšček.

»Ne več, nego bi mogel nesti,« odgovori brzo Ivon.

Peklenšček nato odpelje Ivona v neki rov, mu napolni vrečo z zlatom in srebrom, z biseri in diamanti in smaragdi in rubini in mu jo naloži na hrbet; težka je bila, in komaj jo je mladenič obdržal.

Vrnivši se v grad, odloži Ivon vrečo, sede na prag, prekriža roke, gleda v zrak in si zapoje polglasno lepo popevko iz rodni krajev.

Velikan se vrne s čredo.

»Si li izterjal moj zaslužek?«

»Da, gospod. Odvežite vrečo in pogledjte, če je prav.«

»O, pa še kako pogledam!«

In velikan odveže vrečo in iz nje se usuje zlato in srebro, biseri in diamanti in smaragdi in rubini, in blestelo je vse ko potok luči...

»Ti, mojo Cilko si videl!«

»Za božjo voljo,« spet vzklikne Bretonec, »ali bi ne mogel vendar enkrat zvedeti, kdo je ta Mojacilka?«

»Molči in tiho bodi, norček! Jutri boš že zvedel...«

(Nadaljevanje.)

***

Mladinski novičar.

Zmrznili. Poleti se kopljemo, pozimi se pa drsamo; pa ga ni veselja, da bi vanje ne kanila kaplja grenčice. Vedno se pritakne zabavi kaj nevšečnega. Gori v mestu Oslo (Kristijanija) imajo več mraza in več ledu nego pri nas, ker so ob severnem morju. Nedavno so se tam igrali na ledeni plošči trije otročiči. Toda plošča, ki je bila seveda ogromna, se je odmaknila na morje — in z njo oni trije otroci. Ponoči so zmrznili. Ko se je ta veliki splav drugi dan spet približal obrežju, so našli sirotke vse trde na ledu. Te ledene plošče so tako velike, da še ribiči vedno ne vedo, ali je to plavajoči led ali del suhe zemlje.

Sladka novica. V vročih krajih Afrike in Azije uspevajo kar na prostem palme, ki jih je veliko vrst. Nas najbolj zanima palmovo drevo, ki rodi datelje, sladki sad, ki je boljši in okusnejši nego med. Takole okrog božičnih praznikov prineso ta sadež tudi pri nas na trg; po trgovinah se dobi pa v lepih zavojčkih. Poceni pa ni ta sladkost, kajti priromati mora tam od Perzijskega zaliva. Ker je torej ta sadež tako dober, se sladkosnedeži in prijatelji — pa tudi prijateljice — dobrih jedi zanimajo, koliko je neki na svetu takih dreves? In glejte — današnji novičarji znajo tudi na to vprašanje odgovoriti, zakaj dateljeva palma je — rekel bi — bogastvo. Po poizvedbah in podatkih raznih potnikov se je dognalo, da je takih dreves danes še 90 milijonov. Več kot polovica teh pa raste ob Perzijskem zalivu.

***

Modrost v pogovorih domačih in tujih.

Napuh.

Napuh v hišo, sreča iz hiše.
Napuh hodi pred padcem.
Za napuhom hodi palica.
Kjer napuh kosi, tam ne večerja.
Napuh — vseh grehov oče.
Napuh dela iz angelov vrage.
Napuh gleda iz svile in raševnika.

Narava.

Kar narava dá, dá bogato.
Kar narava odreče, ves svet ne speče.
Le norcu ne dá narava nikoli dovolj.
Narava je z malim zadovoljna.
Narava ne naredi nič zastoj.
Kar narava ne dá, umetnija dá.
Narava je dala krtu majhne oči.
Narava ne dela skokov.
Narava gre srednjo pot.
Narava dá zrno, moke ne.
Kdor k naravi v šolo hodi, ni lenuh.
Kdor se narave drži, malo boleznj trpi.
Narava si sama pomaga.
Narava je najboljši zdravnik.

Drobiž.

Še nekaj iz najbolj severnih krajev. Lovec stoji v severnih pokrajinah vedno z obema nogama v grobu. »Smrt sedi na koncu tvoje sence«, — pravijo Eskimi, kadar gredo na lov. Neki raziskovalec severnih pokrajin pripoveduje:

Nekoč sem šel z Eskimi na lov. Prenočil sem v pragozdu pod skalo ob reki Saske-tchevan (Mackenzie), eni največjih rek, ki se zlivajo na ameriški obali v Ledeno morje. Noč je bila hladna, in gorivo, ki smo ga nabrali v pragozdu, je bilo kmalu porabljeno. Še preden se je zdanilo, smo morali iskati v pragozdu suhljadi. Komaj smo pa začeli klestiti suhe veje, smo že začuli obupen klic na pomoč. Nihče ni vedel, kaj se je zgodilo. Pograbil sem puško in hitel v smeri, od koder je prihajal klic. Vedel sem, da prihaja glas iz jame. Ko sem se približal dotičnemu kraju in dvig-

nil svetiljko, da pogledam, kje je vhod v to podzemlje, sem opazil kup suhljadi in spoznal, da se je nesrečnež ujel v naravno past. Stopil sem še dva koraka naprej. Naenkrat je začela suhljad pod mojimi nogami pokati, in padel sem v jamo. K sreči sem imel na nogah smuči, sicer bi si bil zlomil pri padcu nogo. Tako sem se pa zadržal in padel počasi na dno. Na prsih sem imel pritrjeno svetiljko, ki je ves čas izborno svetila.

V jami sem zagledal v mlaki krvi razmesarjenega Eskima. Ležal je tik pred menoj in se zvijal v zadnjih zdihljajih. Okrenil sem se in zagledal na nasprotni strani ogromnega medveda. Roke so se mi tresle od mraza tako, da je bila nevarnost še večja. Kar brez premisleka sem privil svetiljko in spustil vanjo ves bencin, tako da je napolnila jamo močna svetloba. Na beg nisem mogel niti misliti. Ko sem tako vrtel v roki svetiljko, sem opazil, da je medvedov v jami več. Previdno sem snel z rame puško, nabasano z dum-dum-naboji, ter se pripravil na napad. Ustrelit sem in zadel medveda, ki je raztrgal Eskima. Potem sem začel streljati še po drugih in šele po petem strelu sem bil iz nevarnosti. Ako bi ne bil imel svetiljke, bi me bili medvedi gotovo raztrgali, ker sem padel v brlog, kjer je imela zavetišče cela medvedja družina.

Naposled sem pokleknil k Eskimu in pregledal njegovo razmesarjeno truplo. Siromak je bil strašno razdejan. Po vsem telesu so se mu poznali sledovi medvedjih zob.

Odvezal sem si smuči, se oprijel skale in splezal iz jame. Bil sem tako prestrašen in izmučen, da sem se komaj držal na nogah. Ker nisem mogel sam do svojih lovskih tovarišev, sem začel streljati, da bi mi prišli na pomoč. Kmalu so prihiteli polarniki in Eskimi. Povedal sem jim, kaj se je bilo zgodilo, in vsi so odhiteli k jami. Iz nje so potegnili mrtvega tovariša ter ga pokopali v snegu. Taki pogrebi napravijo na človeka zelo mučen vtis, ker se vrše brez sorodnikov, brez cvetja in nagrobnih govorov.

Po pogrebu so se spustili Eskimi iznova v jamo. Navezali so na vrvi ubite medvede ter jih potegnili iz brloga. Medvede smo naložili na sani ter jih odpeljali v

taborišče, kjer smo preživljali zimo. Rado-vednost pa meni ni dala miru, in zato sem zlezal še enkrat v medvedji brlog, da si natančno ogledam jamo, kjer so si medvedje uredili varno zavetišče. Tam sem našel cele kupe rib, suhljadi, suhe trave in slame, ki so jo nanosili medvedje, da bi spali čez zimo na mehkem. Brlog je imel dve odprtini. Ena je vodila pod skalo, druga pa naravnost navzgor. Očividno so imeli medvedji stranski rov pod skalo za vhod, drugo odprtino pa za past.

Ko sem se vrnil k lovskim tovarišem, sem opazil, da baš odirajo dva velika medveda. Spoznal sem, da to nista medveda, ki sem ju ustrelil jaz v brlogu. Eskimi so mi povedali, da so moj plen že spravili na sani in da so v moji odsotnosti ubili še dva medveda. Bili smo v pokrajini, kjer so medvedji zelo pogosti. Ta kraj se imenuje medvedja prerija. Kakih 100 kilometrov od izliva reke Atabaske se nahaja znamenito Medvedje jezero, do katerega pa žal nisem došel. To jezero je zelo nemirno. Indijanci pravijo, da je pod njim podzemni vulkan, kar ne bi bilo nič čudnega, saj je na Alaski vse polno vulkanov. Od Medvedjega jezera ni daleč takozvana Medvedja jama, ki je po vsem svetu znana kot neizčrpna zakladnica zlata. Polarniki pripovedujejo, da je ta jama vsa zlata. Te govorice so seveda pretirane, vendar sem slišal, da se vrne vsak Indijanec, ki se upa na ono stran Medvedjega jezera, s koščki zlata. Beli polarniki tem govoricam ne verjamejo in se za zlato sploh dosti ne zmenijo, češ, da iskanci zlata z razstreljevanjem skal prepode divjačino. Zanimivo je pa, da se imenujejo vsi kraji med Wranglovim otokom in reko Mackenzie »zlati sever«, kar je deloma upravičeno. Nepopisni so namreč prizori, ko vzhaja tam pomladno solnce in ko se leskečejo med ogromnimi ledenimi gorami skale, kakor da bi bile iz zlata.

Na daljni sever me je zanesla usoda z ribiško ladjo neke ameriške trgovske družbe. Vsak polarnik in domači lovec lahko potuje s tako ladjo brezplačno pod pogojem, da bo vse, kar bo ustrelil ali našel, prodal lastnikom ladje. Ladja odpluje običajno zgodaj spomladi in se ustavi šele na odprtem morju. Tu iščejo lovci živali, ki so poginile v strašnih snež-

nih metežih. V ta namen jim služijo ukro-čeni volkovi, ki nadomestujejo na daljnem severu naše lovske pse. Često najdejo lovci rib, raznih ptic in zveri, da bi lahko obogateli, ako bi jim družba plen dobro plačala. Toda Američani so skopi, in ubogi lovci dobivajo samo skromno nagrado. Ves plen nalože na sani in ga prepeljejo na trgovske ladje, kjer obesijo živali nad parne kotle, da se ledena skorja raztopi. Nato jih očistijo in posuše. Poveljnik ladje razdeli med lovce živila in druge potrebščine ter se vrne z bogatim plenom, ki mu obeta v Ameriki ogromen dobiček.

1. Velikonočna zastava.

Pazi na okraske črk ?

2. Pravokotnik.

(S. Trobina.)

ce	v pr-	mi	pi	Sr-	se	sih	to-
ma-	no	da-	dni	za-	knje	v nek-	nje
sre-	do-	cve	—	v pre-	čno	bo	ta
zla-	zla-	le-	—	o	ta	ta	ta

3. Konjiček. (Miroljub, Vižmarje.)

cem	vi-	ni	gla-	vi	za-	tem	čam	z ven-	vo	vseh	naj-
del		tem	sem		vo	vnet		o-	lep-		klet
o-	Z ven-	jem	de-	njo	ki	ven-	cem	Sla-	de-	njo	šo
ga	vi-	ti	ne-	ba	no	lje	pi-	je	ga	go-	ca
vi-		svet	jas-		ga	k njim		iz	Sled-		če-
še-	kot	po-	ne-	z noč-	že-	jo	mo-	ki-	re-	sr-	njo
se	te	plam-	se	jo	zve-	vo	ven-	cem	noč	mi	svet-
ti		nec	te		ble-	tem		Sla-	va		med
v ve-	vas	daj-	šči-	zde	Zla-	čam	Z ven-	o-	va-	e	pla-
svi-	naj-	jas-	si	pi-	bo	ta-	da-	ti	či	vaš	o-
še		ti	Dol		kra-	o-		ki	ko		lu-
kar	ni	lep-	te	ne-	sto-	va	ko	ču-	zla-	to	žar

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in se objavljajo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vse zagonetke — v prihodnji številki.

1. Rešitev demanta v 7. številki:

```

      T
    v r t
  p r i b a
T r i g l a v
  p a l e c
    r a j
      v
  
```

2. Rešitev napisa peči v 7. številki:

Prva, tretja in peta vrsta ima samo cele pečnice, druga in četrta pa tudi polovice. Beri najprej zapored navzdol prve, potem druge in dobiš:

Pozimi se vé, kaj peč velja,
v nesreči se prijatelj spozna.

3. Rešitev zalege v satju v 7. številki:

Začni z 1 in poišči v vrsti črko, tako nadaljaj pa dobiš pregovor:

Ne daleč od žela ima med čebela.

4. Rešitev skakalnice v 7. številki:

Notranji glas.

Eno je potrebno le:
skrbi zase, ljubi brata,
dvigni ga, odpri mu vrata
in sodnik naj bo srce.

Zložil Levstik.

Dostavek. K zgodovini Ra deč v 6. številki je pripomniti, da je bil ta trg nedavno povišan v mesto.